

Súd: Krajský súd Žilina
Spisová značka: 7CoCsp/33/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6120284246
Dátum vydania rozhodnutia: 08. 09. 2021
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jana Kotrčová
ECLI: ECLI:SK:KSZA:2021:6120284246.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Žiline, ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Kotrčovej a členov senátu Mgr. Františka Dulačku a Mgr. Márie Kašíkovej, v spore žalobcu: Prima banka Slovensko, a.s., so sídlom Hodžova 11, 010 11, Žilina, IČO: 31 575 951, proti žalovanej: Q. Z., nar. XX.XX.XXXX, bytom S. XXX, XXX XX, v konaní o zaplatenie 1 403,49 eur s príslušenstvom, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Martin, č.k. 10Csp/50/2020-322 zo dňa 15.04.2021, takto

rozhodol:

Rozsudok prvoinštančného súdu vo výroku II., ako odvolaním strán sporu nenapadnutom, ponecháva n e d o t k n u t ý .

Vo výrokoch I. a III. rozsudok prvoinštančného súdu p o t v r d z u j e .

Žalovanej vo vzťahu k žalobcovi p r i z n á v a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

o d ô v o d n e n i e :

1. Napadnutým rozsudkom prvoinštančný súd žalobu žalobcu o zaplatenie 1 305,43 eur titulom nezaplatenej úverovej istiny, sumy 31,60 eur titulom zmluvného úroku, sumy 16,46 eur titulom úrokov z omeškania a 5%-ného úroku z omeškania ročne zo 1 355,43 eur od 24.03.2020 do 24.04.2020 a zo sumy 1 305,43 eur od 25.04.2020 do zaplatenia zamietol, vo zvyšku uplatneného nároku konanie zastavil, žalovanej proti žalobcovi náhradu trov konania nepriznal. Za nesporné medzi stranami považoval, že žalovaná v roku 2015 bola klientkou banky žalobcu, mala v nej vedený bežný účet, boli jej poskytnuté bankou dva spotrebiteľské úvery, ktorých zostatok k 13.04.2015 predstavoval 3 457,93 eur u jedného a u druhého 906,94 eur. Žalovaná sa rozhodla konsolidovať tieto dva úvery za pomoci nového spotrebiteľského úveru, o čom svedčí žiadosť o poskytnutie úveru zo dňa 13.04.2015, ktorou žiadala o úver v maximálnej výške 5 400,- eur s dobou splácania 6 rokov, ktorý mal byť vyplatený na jej osobný účet. Ešte v ten istý deň žalobca uzavrel so žalovanou úverovú zmluvu, v ktorej sa zaviazal poskytnúť úver vo výške 5 400,- eur typu pôžička na refinancovanie iných úverov s fixnou úrokovou sadzbou 7,9% ročne bez poistenia za poplatok za poskytnutie úveru vo výške 162,- eur, pri výške anuitnej splátky 94,75 eur, v počte splátok 72, s termínom splatnosti splátky do 20. dňa kalendárneho mesiaca, so splatnosťou úveru 6 rokov od splatnosti prvej anuitnej splátky, to znamená najneskôr 20.04.2021. Úver mal byť splácaný inkasom z osobného účtu žalovanej v banke pri RPMN 9,51%, priemernej RMPN 16,16% ročne a celkovej čiastke, ktorú musí klient zaplatiť 6 984,- eur. Odplatosť za poskytnutie úveru predstavovala 10,9% ročne a úrok z omeškania bol dohodnutý na 5% ročne, čo zodpovedalo zákonnej sadzbe. Po podpise úverovej zmluvy banka vystavila list z 13.04.2015, ktorý žalovaná v ten istý deň prevzala a z ktorého vyplýva, že termín splatnosti prvej anuitnej splátky je 20.04.2015 a zároveň sa mení výška anuitnej splátky pôžičky na 94,27 eur. Za zrejmé podľa bodu 3.5. obchodných podmienok súd považoval, že úverové prostriedky nemali byť poskytnuté na osobný účet klienta uvedený v úverovej zmluve, ale

na tzv. iný úverový účet, ktorý pripojil žalobca na č. listu 154, ku ktorému žalovaná nemala dispozičné právo. Na tomto účte podľa výpisu z 13.04.2015 boli zaznamenané transakcie v podobe zloženia sumy 5 400,- eur na tento účet, z ktorej hneď suma 162,- eur bola odúčtovaná ako debetná transakcia titulom zaplataenia poplatku za poskytnutý úver. Sumy 3 457,93 eur a 906,94 eur boli odúčtované titulom čerpania úveru - konsolidácie vyššie uvádzaných dvoch úverov, ktoré boli týmito sumami zaplatené a suma 873,13 eur bola účtovaná ako čerpanie úveru. Jedine táto suma bola poukázaná na osobný účet žalovanej a bola jedinou sumou, ktorá bola daná žalovanej k dispozícii v deň uzatvorenia úverovej zmluvy titulom čerpania úveru. Práve skutočnosť, že žalovaná vzhľadom na znenie obchodných podmienok pre úvery obyvateľstva nemala možnosť dohodnúť sa na inom splatení poplatku za poskytnutie úveru, považoval súd za jeden z najväčších problémov uzavretej úverovej zmluvy, ktorý spôsobil, že poskytnutý úver je nutné považovať za úver bezúročný a bez poplatkov. Navyiac, žalobca jednostranne žalovanej oznámil zmenu výšky anuitnej splátky zo sumy 94,75 eur na 94,27 eur. Žalovaná síce oznámenie o zmene výšky anuitnej splátky prevzala, však oznámenie neobsahuje písomný prejav vôle žalovanej, že so zmenou výšky splátky súhlasí. Po prepočítaní 72 splátok vo výške 94,24 eur vychádza súčin 6 787,47 eur. Pri pripočítaní poplatku za poskytnutie úveru vo výške 162,- eur súd vypočítal celkovú čiastku, ktorú mala žalovaná pri zníženej výške splátky 94,27 eur zaplatiť, na sumu 6 949,47 eur. Celková čiastka, ktorú mala žalovaná zaplatiť podľa obsahu zmluvy predstavuje 6 984,- eur, teda je vyššia o 34,53 eur v neprospech žalovanej. V tejto súvislosti prvoinštančný súd poukázal na rozsudok Súdneho dvora Európskej únie z 21.04.2016 vo veci C 377/14, v ktorom bola riešená otázka, čo je potrebné považovať za celkovú výšku úveru poskytnutého spotrebiteľovi veriteľom. V bode 97. rozsudku súdny dvor uviedol, že článok 3 písm. 1 a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ako aj bod 1 prílohy 1 tejto smernice, sa majú vykladať v tom zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označuje celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi. Vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetom úveru, nakoľko nie sú tomuto spotrebiteľovi reálne vyplatené. Žalovaná takto dostala reálne k dispozícii sumu 5 238,- eur, bez sumy 162,- eur krátenej žalobcom titulom poplatku za poskytnutie úveru. Súd tiež dospel k presvedčeniu, že v úverovej zmluve bola nesprávne určená celková suma celkovej výšky úveru a platným spôsobom neboli dohodnuté ani podmienky upravujúce čerpanie úveru pokiaľ ide o inkasovanie spracovateľského poplatku. Ďalšiu vadu úverovej zmluvy vzhliadol v tom, že dvojstranným právnym úkonom nebola oproti zmluvnému formuláru dohodnutá v písomnej podobe nová výška anuitnej mesačnej splátky zo sumy 94,75 eur, ktorá bola použitá pri výpočte RPMN na 94,27 eur. V tejto súvislosti poukázal na ust. § 11 ods. 1 písm. a), b) zák.č. 129/2010 Z.z. v platnom znení. Súd vyhodnotil úver poskytnutý na základe zmluvy ako bezúročný a bez poplatkov. V tomto prípade žalovaná má povinnosť vrátiť banke len sumu, ktorá bola reálne poskytnutá - 5 238,- eur. Žalovaná do 20.02.2020 (prehľad splácania do predčasného zosplatenia) zaplatila žalobcovi sumu 5 302,99 eur, následne 23.03.2020 sumu 100,- eur a v priebehu konania 50,- eur, čo viedlo žalobcu k čiastočnému späťvzatiu žaloby. Celkovo zaplatila 5 452,99 eur, teda zaplatila žalobcovi viac, než jej reálne poskytol. V nadväznosti na to žalobu žalobcu zamietol. Žalovaná ako úspešná strana v spore mala nárok na náhradu trov konania, avšak túto priznať nepožadovala.

2. Proti rozsudku prvoinštančného súdu v zákonnej lehote doručil žalobca odvolanie. Nestotožnil sa s argumentmi súdu prvej inštancie, rozsudok považoval v napadnutej časti vo výroku I. za nesprávny, vychádzajúci z nesprávneho právneho posúdenia veci a nesprávnych skutkových zistení. Podľa žalobcu zmluva obsahuje správny údaj o celkovej výške úveru, ako aj jednoznačné a zrozumiteľné podmienky upravujúce jeho čerpanie podľa ust. § 9 ods. 2 písm. g) zák.č. 129/2010 Z.z.. Poukázal na bod 1.1 zmluvy o úvere, 3.5 obchodných podmienok, bod 2.5. zmluvy s tým, že v súlade s poukazovanými ustanoveniami zmluvy a obchodných podmienok bol žalovanej 13.04.2015 poskytnutý spotrebiteľský úver vo výške 5 400,- eur, ktorého časť finančných prostriedkov vo výške 162,- eur bola použitá na úhradu poplatku za poskytnutie úveru započítaním v deň poskytnutia úveru žalovanému. Časť finančných prostriedkov vo výške 3 457,93 eur a 906,94 eur boli použité na splatenie dvoch predchádzajúcich úverov a ani použitie časti poskytnutej sumy žalovaným na úhradu poplatku dohodnutého priamo v úverovej zmluve a na úhradu iných záväzkov nespochybňuje výšku sumy úveru poskytnutého žalobcom, a ani neznižuje istinu dlhu žalovaného. Osobitne k poplatku za poskytnutie úveru uviedol, že poplatok bol v zmluve uvedený jasne, zrozumiteľne, vyznačený aj tabuľkou spolu s ostatnými kľúčovými podmienkami poskytnutia úveru. Žalovaná bola s poplatkom za poskytnutie úveru riadne a preukázane oboznámená a uzrozumená a vyjadrila s ním podpisom na úverovej zmluve súhlas. Navyiac, zmluva v ods. 2.5. upravuje podmienky, za ktorých tento poplatok bude klientovi vrátený v celom rozsahu. Záväzok žalovaného vrátiť žalobcovi poskytnutý úver mal byť splnený splátkami a v časti úhrady poplatku za poskytnutie úveru bol zánik tohto záväzku dohodnutý aj vo forme zápočtu. Započítanie je zákonom dovolený legálny prostriedok

zániku peňažného záväzku iným spôsobom ako reálnou úhradou. Skutočnosť, že žalovanému bola po načerpaní úveru v plnej výške na úverový účet vyplatená na jeho osobný účet suma znížená o sumu poplatku za poskytnutie úveru neznamena, že mu nebol poskytnutý úver v dohodnutej výške 5 400,- eur vzhľadom k tomu, že vyplatením sumy o 162,- eur nižšej sa zároveň znížil záväzok žalovaného pri priamom peňažnom plnení. Súd pri výklade pojmu celková výška spotrebiteľského úveru vychádzal z rozsudku Súdneho dvora EÚ zo dňa 21.04.2016 vo veci C 377/14, jeho závery mechanicky aplikoval na prejednávajúcu vec, hoci išlo o skutkovo právne diametrálne odlišnú situáciu. Na rozdiel od dotknutej spoločnosti Finway a.s. nepatrí žalobca medzi nebankové subjekty, žalobca je banka a subjekt, ktorý je prísne regulovaný a kontrolovaný zo strany Národnej banky Slovenska. Nie je nebankovým subjektom, ktorý ukrátil žalovaného o plnú sumu úveru, ako to bolo vo veci vedenej pred Súdny dvorom EÚ C 377/14, na ktorú sa súd odvoláva. V predmetnom prípade išlo o situáciu, kedy spotrebiteľovi neboli do jeho sféry poskytnuté žiadne finančné prostriedky, toto rozhodnutie nedáva odpoveď na to, ako je potrebné uviesť celkovú výšku úveru v prípade, ak veriteľ poskytne úver v plnej výške na úverový účet klienta a následne pri prevedení týchto prostriedkov na inkasný účet klienta uhradí poplatok za poskytnutie úveru. Výklad, ktorý zaujal súd, je prísne formalistický, ignoruje reálny obsah občianskoprávných vzťahov, neprihliada na osobitosti prejednávanej veci a čl. 2.5 zmluvy o úvere, čo je v rozpore s konštantnou judikatúrou ústavného súdu. S poukazom na citáciu ust. § 11 ods. 1 písm. b) vyjadril presvedčenie, že zákonodarca jednoznačne uviedol, že spotrebiteľský úver sa považuje za bezúročný a bez poplatkov len v prípade, ak zmluva o úvere neobsahuje určitú náležitosť stanovenú zákonom. V danom prípade však zmluva daný údaj obsahuje, súd žiadnym spôsobom nezdôvodnil, prečo súdom vyhodnotený údaj o výške úveru ako nesprávny má rovnaké dôsledky, ako keby tam vôbec uvedený nebol. Pokiaľ sa týka úpravy zmluvného vzťahu formou všeobecných obchodných podmienok a obchodných podmienok, klient naštudovanie zmluvnej dokumentácie súhlasne potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Ak nesúhlasil s podmienkami, nemusel zmluvu podpísať. V tejto súvislosti poukazoval na rozsudok Krajského súdu Košice 5Co/191/2018 zo dňa 15.11.2018, 5Co/241/2018 zo dňa 11.12.2018, Krajského súdu v Prešove č.k. 23Co/130/2017-72 zo 14.05.2018, Krajského súdu v Trnave 25Co/33/2019 zo dňa 10.03.2020. V konaní bolo jednoznačne preukázané, že žalovanému bola zo strany žalobcu oznámená nová výška anuitnej splátky, ktorá bola v nižšej sume oproti splátke uvedenej v zmluve. Má zato, že žalovaný svojím podpisom jednoznačne prejavil svoju vôľu so zmenou výšky anuitnej splátky, ktorá mala byť vo výške 94,27 eur a vyjadril tak dostatočne a určito svoj súhlas s touto novou výškou splátky. Žalovaný riadne splácal poskytnutý úver v mesačných anuitných splátkach 94,27 eur do 20.04.2015, čo je zrejmé z prehľadu splácania do predčasného zosplatnenia, ktoré boli prílohou žaloby. Nestotožnil sa ani s názorom, že celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť po novej výške jeho splátky, bola v neprospech žalovaného. Keďže celková čiastka, ktorú mal žalovaný zaplatiť podľa zmluvy, bola v sume 6 984,- eur, a teda stále vo vyššej sume oproti čiastke 6 849,47 eur, nemohla v čase uzavretia zmluvy skresliť predstavu žalovaného o výhodnosti/nevýhodnosti úveru. Vzhľadom na uvedené skutočnosti nemožno úver považovať za bezúročný a bez poplatkov, v nadväznosti na čo žiadal rozsudok prvoinštančného súdu v napadnutej časti zmeniť a žalobe v plnom rozsahu vyhovieť, zároveň priznať žalobcovi vo vzťahu k žalovanej nárok na náhradu trov konania v rozsahu 100%.

3. Žalovaná vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu žiadala rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdiť. Poukazovala a namietala, že jej VOP ani OP neboli predložené, ani pred uzatvorením zmluvy, ani po jej uzatvorení. Samotná zmluva ako dokument je neoddeliteľne spojená a opatrená pečiatkou banky a neobsahuje ani VOP ani OP. Uvedená skutočnosť je zaznamenaná aj v zápisnici o pojednávaní zo dňa 22.10.2020. To, že v zmluve v bode 2.8 je vyhlásenie o tom, že prevzala a bola oboznámená so súčasťami zmluvy, s formulárom, štandardnými európskymi informáciami OP a VOP a sadzobníkom je evidentne vopred vyznačené ako formulárová predtlač zmluvy, toto označenie alebo neoznačenie nemohla vôbec ovplyvniť. Pokiaľ žalobca tvrdí, že bola oboznámená s VOP, OP a sadzobníkom, znamenalo by to, že pred uzatvorením zmluvy mala preštudovať celkom 68 strán odborného textu, čo by reálne znamenalo, že by v banke štúdiom dokumentov musela stráviť minimálne 3 - 4 hodiny, čo je absurdné. Žalobca tak žiadnym spôsobom v konaní nepreukázal, že bola pred podpisom zmluvy oboznámená v VOP a OP, ani to, že jej boli pred podpisom zmluvy odovzdané. S poukazom na uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/245/2010 z 30.11.2011 vyslovila presvedčenie, že pokiaľ žalobca tvrdí, že bola s VOP a OP oboznámená, musela by ich na znak oboznámenia minimálne podpísať, čo sa nestalo. Poukázala tiež, že pokiaľ sa týka poplatku za poskytnutie úveru vo výške 162,- eur, ktorý za splnenia podmienok podľa bodu 2.5 zmluvy mal byť po 18 mesiacoch vrátený, nikde nie je ani zmienka, že 18 mesiacov bude aj z tohto poplatku klient platiť úroky, ktoré sa mu nevrátia. Žalobca v

odvolaní poukazuje na ustanovenia Obchodného zákonníka, ktorý je vzhľadom na spotrebiteľskú zmluvu neaplikovateľný. Žiadala rozsudok prvoinštančného súdu ako správny potvrdiť.

4. Žalobca vo vyjadrení k vyjadreniu žalovanej uviedol, že klient preštudovanie zmluvnej dokumentácie súhlasne potvrdil svojím podpisom na zmluve, t.j. preukázateľne sa oboznámil so zmluvnou dokumentáciou upravujúcou daný zmluvný vzťah. Ak nesúhlasil s podmienkami, nemusel zmluvu podpísať. Čo sa týka uplatnenia Obchodného zákonníka, poukázal, že v danom prípade ide o absolútny obchod a preto sa na daný zmluvný vzťah aplikujú aj normy Obchodného zákonníka.

5. Žalovaná vo vyjadrení k vyjadreniu žalobcu uviedla, že žalobca v konaní žiadnym spôsobom nepreukázal, že ju oboznámil s VOP a OP, ba naopak, zo samotnej zmluvy bodu 1.1 zmluvy o úvere vyplýva, že úver banka poskytne za podmienok uvedených v zmluve vo VOP a OP a sám žalobca zdôraznil, že tvoria jej neoddeliteľnú súčasť. Zmluvu je potrebné považovať za spotrebiteľskú zmluvu, je potrebné na ňu aplikovať ustanovenia Občianskeho zákonníka, ak je to pre spotrebiteľa výhodnejšie. Normy Obchodného práva sú použiteľné len vtedy, ak neodporujú úprave spotrebiteľských vzťahov podľa Občianskeho zákonníka a vykonávacích predpisov, ktoré ustanovenia majú prednosť pred aplikáciou Obchodného zákonníka.

6. Vo vyjadrení k tomuto vyjadreniu žalobca zotrval na podanom odvolaní a zároveň sa pridržiaval svojich predošlých vyjadrení.

7. Krajský súd, ako súd odvolací (§ 34 CSP), súc viazaný rozsahom a dôvodmi podaného odvolania (§ 379, § 380 CSP), postupom bez nariadenia pojednávania podľa § 385 CSP a contrario odvolaním napadnuté rozhodnutie prvoinštančného súdu vo výroku II., ako odvolaním strán sporu nenapadnutom, ponechal nedotknutý, vo výrokoch I. a III. rozsudok prvoinštančného súdu potvrdil.

8. Po preskúmaní veci odvolací súd dospel k záveru, že prvoinštančný súd vykonal na zistenie skutkového stavu veci potrebné dokazovanie, z vykonaného dokazovania dospel k správnym skutkovým zisteniam a vyslovil i správny právny záver. Tento dostatočne podrobným a ustanoveniu § 220 ods. 2 CSP zodpovedajúcim spôsobom odôvodnil.

9. V odvolaní žalobcom napadnutom rozhodnutí prvoinštančný súd konštatoval bezpoplatkovosť a bezúročnosť žalobcom žalovanej poskytnutého úveru na podklade zmluvy, uzatvorenej 13.04.2015, na tom základe, že v úverovej zmluve bola nesprávne uvedená celková výška úveru poskytnutého spotrebiteľovi veriteľom, následne celková čiastka, ktorú musí spotrebiteľ zaplatiť, platným spôsobom neboli dohodnuté ani podmienky upravujúce čerpanie úveru, pokiaľ ide o inkasovanie spracovateľského poplatku. Vadu úverovej zmluvy vzhliadol i v tom, že dvojstranným právnym úkonom nebola oproti zmluvnému formuláru dohodnutá v písomnej podobe nová výška anuitnej mesačnej splátky zo sumy 94,75 eur, ktorá bola použitá pri výpočte RPMN na 94,27 eur.

10. V spojitosti s tým i odvolací súd prioritne považoval za potrebné ustáliť výklad pojmu celkovej výšky spotrebiteľského úveru, teda čo je potrebné reálne považovať za celkovú výšku úveru poskytnutého spotrebiteľovi veriteľom. Na daný prípad aplikovateľný i odvolací súd považoval výklad tohto pojmu tak, ako bol vymedzený v rozsudku Súdneho dvora EÚ z 21.04.2016 vo veci C 377/14 v bode 97. rozsudku, v ktorom súdny dvor uviedol, že článok 3 písm. 1 a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48, ako aj bod 1 prílohy 1 tejto smernice, sa majú vykladať v tomto zmysle, že celková výška úveru a výška čerpania úveru označuje celkovú sumu, ktorá bola daná k dispozícii spotrebiteľovi. Za irelevantné v tejto súvislosti odvolací súd považoval, či riešenie tejto otázky bolo Súdnym dvorom EÚ vo veci vedenej proti nebankovému subjektu, nakoľko z poukazaného rozsudku nie je možné vyvodiť, že by v prípade bankového subjektu pri ustálení výkladu tohto pojmu Súdny dvor EÚ eventuálne postupoval inak. V každom prípade išlo o výklad článku 3 písm. l) a článok 10 ods. 2 Smernice 2008/48 ako i bod 1 prílohy 1 tejto smernice. V predmetnom rozhodnutí súdny dvor upresnil, že celková výška úveru a výška čerpania úveru vylučuje sumy, ktoré si poskytovateľ úveru účtuje na úhradu nákladov súvisiacich s predmetom úveru, nakoľko nie sú spotrebiteľovi reálne vyplatené.

11. Vychádzajúc z uvedeného správne prvoinštančný súd následne ustálil, že i napriek v zmluve uvedenej výške úveru 5 400,- eur žalovaná dostala reálne k dispozícii sumu 5 238,- eur, krátenú o sumu 162,- eur titulom poplatku za poskytnutie úveru. V tejto súvislosti správne do výšky sumy, ktorá bola

daná k dispozícii spotrebiteľovi zahrnul i sumu 3 457,93 eur a 906,64 eur, ktoré boli odúčtované titulom konsolidácie iných dvoch úverov a boli týmito sumami pokryté.

12. Podľa § 2 písm. g) zák.č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy celkovými nákladmi spotrebiteľa spojenými so spotrebiteľským úverom sú všetky náklady, vrátane úrokov, provízií, daní a poplatkov akéhokoľvek druhu, ktoré musí spotrebiteľ zaplatiť v súvislosti so zmluvou o spotrebiteľskom úvere a ktoré sú veriteľovi známe, okrem notárskych poplatkov, do celkových nákladov patria aj náklady na doplnkové služby súvisiace so zmluvou o spotrebiteľskom úvere, a to najmä poistné, ak spotrebiteľ musí navyše uzavrieť zmluvu o poskytnutí takejto doplnkovej služby, aby získal spotrebiteľský úver alebo, aby ho získal za ponúkaných podmienok.

13. Podľa § 2 písm. i) zákona ročnou percentuálnou mierou nákladov na účely tohto zákona sa rozumejú celkové náklady spotrebiteľa spojené so spotrebiteľským úverom vyjadrené ako ročné percento z celkovej výšky spotrebiteľského úveru podľa § 19.

14. Záver prvoinštančného súdu o celkovej výške žalobcom žalovanej poskytnutého spotrebiteľského úveru tak plne korešponduje s ust. § 2 písm. g), i) a l) zák.č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy, nakoľko i podľa týchto za celkovú výšku spotrebiteľského úveru je možné považovať iba súčet všetkých finančných prostriedkov poskytnutých na základe zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Žalobcom strhnutý poplatok za poskytnutie úveru je potrebné zaradiť do celkových nákladov spotrebiteľa spojených so spotrebiteľským úverom a takto ho premietnuť i do ročnej percentuálnej miery nákladov. V dôsledku nesprávneho číselného vyjadrenia celkovej výšky poskytnutého úveru tak žalobca skreslil i údaj o RPMN, ktorý nepočítal z reálne vyplatenej sumy úveru 5 238,- eur, ale z celkovej v zmluve uvedenej sumy úveru 5 400,- eur. Za irelevantný odvolací súd považoval i poukaz žalobcu na článok 2.5 zmluvy o úvere, podľa ktorej mal byť poplatok za poskytnutie úveru po 18 mesiacoch vrátený za splnenia v zmluve uvedených podmienok, nakoľko i napriek uvedenému minimálne po dobu 18 mesiacov žalobca zmluvne úročil žalovanej poskytnutý úver nie zo sumy 5 238,- eur tak, ako bola reálne žalovanej poskytnutá, ale sumy 5 400,- eur, čím vlastne po takto stanovenú dobu žalovanú zaťažil úhradou zmluvného úroku i zo sumy strhnutého poplatku 162,- eur.

15. V kontexte uvedeného odvolací súd považoval závery vyslovené v odvolaní napadnutom rozsudku za udržateľné a za zodpovedajúce nielen dokazovaním zistenému skutkovému stavu, ale i súladné s platnou právnou úpravou, na ktorú prvoinštančný súd v rozhodnutí poukázal. Ani námietka žalobcu o tom, že súd pri vyslovení bezúročnosti a bezpoplatkovosti žalovanej poskytnutého úveru postupoval v rozpore s ust. § 11 ods. 1 písm. b) zák.č. 129/2010 Z.z. v znení platnom ku dňu uzatvorenia zmluvy neobstojí, nakoľko i samotná nesprávnosť uvedenia celkovej výšky spotrebiteľského úveru, príp. RPMN, celkovej čiastky, ktorú musí spotrebiteľ za úver zaplatiť spôsobujú, ako keby v zmluve uvedené neboli, a teda v konečnom dôsledku, čo by absenciu týchto náležitostí v spotrebiteľskej zmluve.

16. Vychádzajúc z uvedeného, v ostatnom sa stotožniac s odôvodnením rozhodnutia prvoinštančným súdom, odvolací súd odvolaním žalobcu napadnutý rozsudok vo výrokoch I. a III. ako správny, postupom podľa § 387 ods. 1, 2 CSP, potvrdil. Vo výroku II. ponechal rozsudok prvoinštančného súdu nedotknutý.

17. Žalovaná bola v odvolacom konaní úspešná, v nadväznosti na čo odvolací súd jej priznal nárok na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu.

18. Rozhodnutie prijal senát odvolacieho súdu pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa. (§ 419 CSP)

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca/ alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces. (§ 420 CSP)

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne.

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n). (§ 421 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie. (§ 422 ods. 1 a 2 CSP)

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné. (§ 423 CSP)

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy.

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde. (§ 427 ods. 1 a 2 CSP)

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania ustanovených v § 127 ods. 1 CSP (ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpísania) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh). (§ 428 CSP)

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom.

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa. (§ 429 CSP)

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania. (§ 430 CSP)